

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Impius Infelix

Texier, Claude

Augustae Vindelicorum [u.a.], 1695

XX. Sermo. Pro Festo Conceptionis Beatissimæ Virginis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45950)

PRO FESTO
CONCEPTIONIS
VIRG. MARIÆ.

Fundamenta ejus in montibus Sanctis: diligit Dominus portas Sion super omnia tabernacula Jacob. Psal. 86. v. 1.

Vix ulla, aut venustatis specie, aut peculiari alia naturæ dote emines reperitur creatura in hoc universi theatro, quam Spiritus Sanctus in scripturis Divinis non adhibeat ad effingenda emblemata, & figuras, quibus in ænigmate saltem nobis exprimat aliquid de admirandis perfectionibus Beatissimæ Virginis, suæ sponsæ. Utpote cui non satis est, eandem conferre cum candentibus liliis, rubentibus rosis, argenteis undarum rivis, montibus nubes secantibus, palmis ac Cedris Libani ad cælum erectis, sed Solem & Lunam, Lucidissimos mundi oculos, gratiosam auroræ faciem, fulgurantes cœli gemmas, stellas, inquam, coloribus suis miscet, ut tenuem licet imaginem nobis adumbret stupendæ ipsius pulchritudinis. *Pulchra, ait ille, ut Luna, electa ut Sol,* Cant. 6. 9. radiorum suorum fulgure oculos perstringens, grato jam nitore orbi aridens aurora. In præfixa superiùs prophesi eam regiis in Sione portis, ardentissimè à Deo dilectæ civitati confert, de qua dudum magna nobis eaque paradoxa denuntiata. *Gloriosa dicta sunt de te Civitas Dei.*

Yy 3

Istius

Prov. 8. 23.

Istius hodie sacræ urbis Fundaminâ prima fixit Omnipotentis Architecti dextra, quæ antehac in opulentis & immortalibus Divini intellectûs ideis recondita, ab æterno quippe à Deo concepta & efformata: *Ab æterno ordinata sum*, modò autem mortalium oculis palam sunt exposita; id est, primum Deus posuit lapidem, ut erigeret super illum tale palatium, quod deserviret supræmæ suæ Majestati in Residentiam, simulque in tutum peccatoribus pœnitentibus refugium & asylum.

Zach. 4. 7.

Quòd si olim juxta Divini Vatis Zachariæ pronuntiatum, tunc temporis, quo Zorobabel primo collocando lapidi manus admovit, famosum Salomonis templum denuò restauraturus, communis Dei populus gaudii ubertate absorptus ingenti cum clamore, *Gratia gratia*, eructavit: *Educentes primarium lapidem cum clamoribus, gratia, gratia*. Quales nostros affectus esse oportet in contemplatione primi lapidis hujus, & fundamenti civitatis Dei, quæ nobis assignata in asylum, & ubi inveniemus gratiam & salutem? *gratia, gratia*.

DIVISIO.

Dux excellentiæ fundamentorum istius civitatis Dei, id est duo præcipua privilegia Conceptionis Virginis subministrabunt materiam ac divisionem discursui nostro præsentis. Primum desumitur è nobilitate fundi, cui illa sunt imposita; hoc est, immediatè montibus sanctis infinitorum meritorum personæ theandricæ Christi Jesu, *in montibus sanctis*. Alterum privilegium consistit in eo, quod hæc ipsa fundamenta sunt admodum pretiosa & opulenta, sive quòd includant prærogativas singulares & gratias extraordinarias speciali illi amori, quo ardebat Deus in Virginem hodie conceptam, proportionatas: *Diligit Dominus portas Sion super omnia tabernacula Jacob,*
sed

Psal. 86. 1.

sed antequàm ulteriùs progrediamur, efflagitemus gratiam Sancti Spiritùs incomparabilis operis istius artificis, cùmque accedamus, mediante intercessione Divinæ ipsius Sponsæ. *Ave Maria.*

Non modicam gloriandi materiam præbet alicuè urbi vel Regno ea ab omni nãvo immunitas, vi cuius illi à primæva sui fundatione nihil indecens, vel minùs honestum exprobrari possit. Historias, annales si pervolvitis, vix occurreret status aliquis, cui humilitas, vel iniustitia sui exordii ruborem non ex primat.

Magnus ille inter summos pontifices Leo testatur, quòd ad deprimendum factum & fastigium superbi illius capitis mundi unversi, Romæ se. tot gentium spoliis coronatæ; abundè sufficiat sola fundamentorum contemplatio, quæ sanguine, contra omne jus & fas effuso, adhuc rubent deturpata; *Qui primus tibi nomem dedit, fundamenta jecit, fraternitate cade sædavit.*

Serm. 1. in
Natal. SS. Pet.
& Paul.

Historicorum princeps Titus Livius in extollendis Romanorum gestis copiosissimus, ingenuè faterur; quòd nec tantarum victoriarum splendor, neque tot expugnatarum urbium gloria neque filiorum omnium illustrissimi triumphum unquam abolere potuerint adeò deformem, sanguine fraterno stillantem maculam, quam Romulus primis civitatis initiis in fronte impressit.

Potiori jure asserere ausim, quòd ad humiliandos sanctos, ad quem cunque virtutem gradum progressos, seu gloriæ cœlestis thronum elevatos, objicere iisdem satis sit, ipsos omnes supra sanguineam notam & peccati labem fundatos, ac primum solum, cui fundamenta Conceptionis & Nativitatis illorum insiltunt, fuisse fundum

fundum ordinare infectum, & corruptum: pro illustratione hujus conceptus.

I.
Punctum.

Affirmo, omnino verum esse, quod omnes justii conformiter ad doctrinam D. Pauli sint templa Dei vivi, eod quod spiritus ejus adorandus, qui sua immensitate replet orbem terrarum, peculiari modo per suam gratiam inhabitet ipsorum animabus.

Verum æquè est, omnes Sanctos in Christo fundatos esse, qui est primum & necessarium fundamentum: *Fundamentum aliud nemo potest ponere, præter id, quod positum est, quod est Christus Jesus.* Sed simul teneo, quod omnes sancti sint alio modo fundati, quàm Beatissima Virgo; & ecce binas rationes istius differentia.

Primò, Sancti universim sunt templa restaurata, ædes reparatæ, super antiqua rudera, tristes murorum ruinas veteris Adami in peccatum prolapsi, erectæ. Secundò, quia fundamenta Sanctorum fuere collocata in prima eorundem generatione supra peccatum, quod fundum à Deo alienum est, siquidem in illius productione nullam habet partem; fuerunt in primis suis exordiis extra Dei dominium, subjecti jurisdictioni & possessioni dæmonis, Deus ipsos in lucem hanc per nativitatem editos aliter non respexit nisi ut spelæa diaboli, quorum intimos recessus is incolebat per peccatum originale.

Longè aliter res se habet in Maria. Primo, hæc minimè fuit fundata supra vilitatem, seu potiùs loquendo, supra nihilum primi istius Adami ruinosi & destructi per peccatum, sed teste Davide, *Ipsè fundavit eam Altissimus.* Hinc nunquam lapsa, & ex consequenti non est aliorum instar, ædificium reparatum aut restauratum.

Secundò,

Secundò ipsa solum potest gloriari, quòd stabilita fuerit supra montes sacros perfectionum ac meritorum Christi, *Fundamenta eius in montibus sanctis*. Illa à Deo suo ab initio mox sic possessa, & inhabitata fuit, ut diabolica tyrannidis potestas nè minimam quidem portionem exinde sibi arrogare potuerit: *Dominus possedit me in initio viarum.* Prov. 8. 22.

Ista est templum Augustum pacifici Salomonis, in cuius favorem adimpleta sunt Scripturæ promissa, quæ de templo materiali verificari nequeunt, toties profanato & per impiorum manus destructo. Templum hoc mysticum nullam subiit ruinam, suam semper retinuit integritatem & sanctimoniam, non sacrilegæ, Chaldæorum manus, nec Balthasaris impietas, neque zelotum furor ullam hinc violentiam potuerunt exercere: seu, quod idem est, nulla inferorum potentia, nulla peccati tyrannis, Mariæ quomodocunque nocendi, vim unquam habuit, eo quòd ædificata fuerit in fundo omnis maculæ incapaci & immobili, qui est Christus Jesus; hic unus & solus est, de quo dictum: *Ipsè fundavit eam Altissimus.* S. Epiphanius explicans verba illa Geneseos: *Ædificavit Dominus Deus costam, quam tulerat de Adam in mulierem,* sapienter advertit, sine singulari mysterio ea non fuisse Divino calamo excepta, nec Spiritum Sanctum de formatione primæ scemine loquentem, frustra adhibuisse vocem: *ædificavit; qui non formatam, sed ædificatam esse asserit.* Ut doceret nos, quo modo productio Mariæ aliquando esset instituenda, cuius hæc prima viventium mater non erat nisi umbra & figura. Ecce quomodo loquitur Sanctus hic Pater,

Zz

Volens

Prov. 9. 1.

Volens Deus, constare omnibus, quod Evam pro Adamo formaret, & primus homo iste respiceret illam tanquam rem ex justitia ad se pertinentem, ædificavit ipsam supra costam ex latere Adami desumptam: *ædificavit costam in mulierem*, ut eam consideraret velut ædificium in proprio suo fundo locatum, in quod proinde nullus alius, se excepto, jus dominii legitimi prætereendere posset. Consimili ratione Divina Sapiencia formatura alteram in Maria Evam, eandem extruxit veluti ædem aut templum gloriæ suæ dedicatam; *Sapientia ædificavit sibi domum*; cujus illa prima posuit fundamenta in montibus Sanctis, id est, supra altitudinem meritorum Sancti Sanctorum, sc. Jesu Christi, ut, quemadmodum esset erecta in ipsius fundo, ita ad neminem alium spectaret præterquam ad ipsum fundi Dominum, nullus quicquam sibi proprietatis hinc arrogare præsumeret. *Fundamenta ejus in montibus sanctis.*

Pro meliori puncti istius declaratione necessarium erit, recurrere ad Theologiam quandam doctrinam, quam tradunt Scholæ, sequentes ducatum, & auctoritatem SS. Dionysii Areopagitæ & Augustini, agnoscentium duas Redemptionis species, unam subsequenter, alteram antecedentem. Prior consistit in liberatione hominis post lapsum in peccatum, posterioris officium est, impedire seu præcavere lapsum in fatale istud malum. S. Anselmus vocat hunc antecedentem redimendi modum, redemptionem cælestem, illum subsequenter appellat terrestrem, à Cælo antecedens nomen suum mutuavit, quod ea mediante Christus redemerit Angelos, iis promerendo gratiam, ad devinçendas Luciferi tentationes.

ones, & ad impediendum, nè cum reliquis apostatis Angelis in abyssum ruerent præcipites.

Beatissima Virgo à D. Bernardo jure vocata est : *Primo genita Redemptoris filii sui.* Jure primogenituræ habuit primitias Redemptionis, consequenter per nobilitatem & antecedentem redemptionem fuit præservata.

Plus adhuc dico cum Theologis, quorum in medium profero discursum. Non solùm Maria fuit præventa, ne laberetur, præservata, ne peccaret; sed in super teneo, quòd extra periculum lapsus fuerit posita, nec ullam contraxerit unquam obligationem erga peccatum originale.

Est ingens discrimen inter peccatum originale, & inter obligationem, quæ nos subjectos constituit huic peccato. Peccatum originarium est quædam macula habitualis inhærens filiis Adæ, derivata à peccato actuali proto plastis constituti à Deo ad hoc, ut esset caput morale hominum universorum.

Obligatio contrahendi peccatum originale, est quædam subjectio totius posteritatis Adæ, præsupponens pactum inter Deum & Adamum initum, valiturum non solùm pro ipso, sed omnibus simul descendentes ex ipso. Clarius rem explicando: dicta obligatio contrahitur per generationem naturalem, quæ nos scribit filios & hæredes infelicitatis Adami.

Ecclesia vult, & ordinat, ut publicè è cathedra doceatur Beatissimam Virginem originaria labe non infectam, simulque expresse prohibet contrarium populo denuntiari. Pro obligatione erga peccatum stant plerique Theologi, asserentes Deiparam labem primordiale incursum, & lapsuram fuisse aliorum more, nisi Deus

eam per amorem singularem prævenisset : *præveniende lapsum, ne caderet.*

Sententiam ego meam libentissimè conformo illorum Doctorum opinione, tenentium, quòd sacratissima Virgò nec contraxerit peccatum, neque obligationem ad idem. Ratio est, quòd Maria sit quidem filia Adæ susceperit carnem ex massa Adami, non tamen extracta, aut fundata super Adamum.

Procreparens noster subsistere poterat cum universa filiorum suorum posteritate, etsi Maria nunquam extitisset, quia hæc Virgo pro Christo solùm procreata, ac eâ ratione supra ipsum stabilita, tamque arctâ dependentiâ cum ipso, ut sine ipso nunquam fuisset. Sic, quemadmodum sanctior Theologiæ doctrinæ tenet; si Adam non peccasset, Verbum Divinum non esset incarnatum, consequenter neque tunc Christus extitisset, saltem vi decreti in scriptura nobis manifestati; quòd si verò Christus nunquam habuisset existentiam, istâ pariter Maria caruisset. Nobilissima hæc creatura abscondita latitasset in puræ possibilis statu, non prædestinata & ordinata nisi per decretum posterius ad prævisum Adami lapsum, per decretum sc. respiciens Verbi Incarnationem.

Conceptus hic est melliflui Doctoris, & sapientissimi Idiotæ per apostrophem Beatissimam Dei matrem sic alloquentium : *Ad hoc solùm effecta es, ut templum esses Dei altissimi*, pro illo statu humiliationis, vel Incarnationis ipsius.

Quo magis elucescat sensus allatorum modò verborum : *ad hoc solùm effecta es*; considerate, quòd populi nunquam sublimes erexissent obeliscos, triumphales arcus, superbas pyramides, aliave monumenta posteritatis

avo consecrâssent; nisi eorû principes gloriosas de suis hostibus victorias retulissent, nî rediissent è præliis devictorum spoliis onerati, & ornati; ita ut tam magnifici sumptus præsupponant cruentos conflictus ac victorias, qui minimè fuissent impensî, nisi ad coronandos victores gloriose triumphantes. Sic, inquit isti PP. Deus nunquam perlustrâsset reconditos Divini intellectûs, suarûmque inibi divitum idearû thesauros, ad educendam inde tam magnificam creaturam, tam rarum opus suæ omnipotentix; nec tantam, tamque liberalem fecisset profusionem suorum donorum supernaturalium & gratiarum, nisi producere intendisset dignam Christo, filio suo matrem. *Ad hoc solum effecta es.*, id est pro illo duntaxat, à quo fuit producta.

Quantûmvis ea esset filia Adam, super Adamum tamen nec fundata, nec firmata fuit; siquidem Maria non esset sine Christo, cum quo adeò stricto colligata vinculo fuit, ut nec abinvicem separari, imò nec una pars sine altera considerari possit. Christus conceptus ex Maria, Maria concepra est propter Christum. Christus esse non vult nisi per Mariam, Maria esse nequit nisi propter Christum. Christus est author omnium bonorum naturæ & gratiæ, quæ Maria possidet, ipse solus est, qui illam sustinet, & sustentat: & Maria tota spectat ad Christum, omnî prorsus tempore est ipsius possessio & dominium.

Istud est, quo plures famâ & doctrinâ eximii Doctores, acres gloriæ Marianæ æmuli, ac subtiles immaculatæ puritatis defensores propugnant, quòd non solum labe originariâ fuerit exempta, sed obligatione insuper eam contrahendi, quòdque semper fuerit quasi separata ab Adami posteritate, cum in pacto comprehensa non sit,

quod Deus cum Adamo iniit pro illo, & omnibus ab illo descendentibus.

Pactum itaque istud non respiciebat nisi eos, quos Deus prævidebat, debere nasci in hoc primo ordine, independente à decreto Incarnationis Verbi. Virgo iis minimè accensenda, siquidem non extitura, si primus duntaxat ordo, primum solummodò decretum à Deo emanasset, utpote esse suum habitura non nisi per decretum Incarnationis Verbi, factum post prævisam jam Adami ruinam.

Hic discurrendi modus Dei Matri adè perhonorificus nil prorsus demit obligationi, qua devincitur ipsa cum suo Filio, neque obest, quò minus illa sit Filia ejus, cujus mater est, nève participare dicatur de Redemptione sui filii. Imò probat potius contrarium, arctioris sc. obligationis cum Christo vinculum præ reliquis, cum eidem sit devincta non tantum ob gratiarum dona, sed insuper nativitate titulo, quæ non evenisset, nisi Christus, ut Redemptor in mundum advenisset.

Ecce primam eminentiam fundamentorum sacræ istius Civitatis Dei, quæ injecta sunt fundo penitus defæcato, illimi, prorsus Divino. Elevatio istius fundi, qui est ipsa sanctitas, & meritorum Christi majestas tutavit & muniit hæc fundamenta ab universali illa & infausta Oceani eluvione, quâ omnes fluctibus peccati originalis sumus involuti; *Quia ipse super maria fundavit eam.* Inconcussa firmitas fundi hujus securitatem præstitit illis ab hoc casu & communi omnium filiorum Adæ interitu. *Fundavit eam in aeternum.*

Psal. 23. 2.

Psal. 47. 7.

Quapropter idemmet Regius Vates, ut hæc omnia tamque excellentia prævidit privilegia, asserere non dubitavit.

bitavit, istam Maximi Regis residentiam cum gaudio totius orbis fundantam; *Fundatur exultatione univ[er]se terræ* Psal. 47. 2. *mons Sion, Civitas Regis magni.* Ad est, uti Ecclesia Catholica explicat: *Conceptio tua Dei genitrix gaudium annuntiavit univ[er]so mundo.*

Hæc prærogativa immunitatis sc. à labe originali tam gloriola & pretiosa est, ut si Deus Mariæ ante suam procreationem optionem obtulisset, aut concipi sine peccato, aut mater Dei fieri, eligeret, ipsa mox renunciasset Augustali prædicato potius Divinæ maternitatis, quàm ut consentiret infectioni originariæ noxæ. Obiter hic nobis observandum, digito monstrat ista electio, quale nos concipere & fovere oporteat odium in peccatum; si enim ad comparandas, eminentissimas dignitates, quæ creaturæ obtingere possunt, consentire, nec licet, nec decet minimo etiam peccato veniali, quantò magis rationi congruat, necesse est, cane & angue odisse vehementius peccatum, quando idem nil præter fictitium ambitionis splendorem ostentat, nil promittit nisi inanem divitiarum umbram, aut falacia illecebrarum blandimenta.

Ratio verò electionis, vi cuius Maria renunciasset potius ineffabili huic maternitati, quàm ut consensisset peccato contrahendo, desumitur exinde, quòd enorme malum istud creaturæ consistat in odio Creatoris erga ipsam. Nullum est omnino bonum, cuius jacturam non prius toleremus, nec malum, quod non lubenti animo potius sustineamus, quàm ut nos per peccati consensum constituamus triste objectum odii Divini.

Veneremur proinde purissimam hanc Conceptionem intaminatæ Dei Genitricis puritate vitæ & morum nostrorum integritate: præferveuscorda pariter nostra ab omni

ab omni

ab omni inquinamento peccati. Recordemur in occasionibus colendi Beatissimam Virginem, modum eidem acceptissimum esse, si per imitationem innocentiae & sanctimoniae vitae illius nostram conformare studeamus.

Sed ad propositum redeamus, & perspecto jam primo horum fundamentorum privilegio, quod nimirum in fundo puro & immobili fiat stabilita, progrediamur nunc in altera parte ista ad contemplandas opes & divitias eorundem fundamentorum.

II.
Punctum.

Consuetudo ferè apud omnes nationes est recepta, quòd dum magnificum templum aut splendidum quoddam palatium extruere, moliuntur architecti, in ipsum fundamenti deponant nummum ex auro vel argento certis & illustribus characteribus caelatum, unde posteritas colligat futuris saeculis foundationis tempus, fundatoris conditionem & qualitatem.

Sic pari modo ordinans Deus, ut Maria fieret templum suae sapientiae augustum, prima ejus fundamenta exornavit gratiarum peculiarium divitiis, privilegiorum extraordinariorum thesauris, seu prima vitae Mariae exordia in tantum decoravit, ut constaret omnibus ipsam opus esse praestantissimum Omnipotentiae Divinae.

Exinde delibo solùm quatuor, ejus videlicet impeccabilitatem, plenitudinem gratiarum, perfectum usum, quem ex iis hausit, & splendorem cunctarum virtutum, quæis exornata in puncto nativitatis suae apparebat.

Maria à primo suae sanctificationis momento tenet Lunam sub pedibus suis, quod signum est confirmationis in bono, utpote, quæ non aliorum more ulli erat obnoxia
mutati-

mutationi. Dominus Deus canit psaltes, *in medio ejus*, Pfal. 45.
non commovebitur: in medio hujus sacrae urbis, cujus ipse
 fundamenta locavit, quae idcirco nullatenus unquam com-
 movenda. Ista impeccabilitas sacratissimae Virginis juxta
 opinionem quorundam DD. non est illius instar, quae alii
 sancti in gratia confirmati gaudent; ipsa eidem non est
 extranea & ita loquendo, per modum circumvallationis,
 fundata solum in vigilantia & cura singulari Divinae Pro-
 videntiae: sed est ipsi intranea & intra ipsam, cum con-
 sistat in plenitudine atque abundantia gratiarum, quam
 possidet jure & titulo maternitatis Dei. Dicta confir-
 matio in bono, ait S. Bonaventura, est quaedam similitudo
 & imitatio specialis sanctitatis illius quae anima Christi est
 praedita. Quia sicut humanitas salvatoris possessa per
 gratiam substantialem & increatam Verbi, semper ope-
 rata fuit in hoc ordine, absque eo, quod inde potuerit
 separari: sic cum quadam proportione Maria tali modo
 per istam gratiam singularem Matris Dei fuit possessa;
 gratiam quidem creatam sed commensuratam celsissimae
 huic dignitati; ut jacturam ipsius subire nunquam
 potuerit.

Doctorum pariter opinio est, quod gloriosa Dei pa-
 rens à primo sanctificationis suae instanti sit repleta gra-
 tiarum Divinarum plenitudine. D. Thomas istam ple-
 nitudinem exponit per superabundantiam quandam do-
 norum supernaturalium & per excessum eminentioris
 sanctimoniae supra omnes creaturas sanctificatas. Si ve-
 rum est, prout in controversiam vocari non debet, docet
 S. Laurentius, quod amor Dei erga creaturas sit regula &
 mensura suorum favorum: quia Deus majori ferebatur
 amore in Mariam mox in primo Conceptionis & sanctifi-

cationis ejus momento, quàm erga reliquas universim creaturas; hinc inferendum nobis est, ab illo statim tempore gratias, donaque ipsi concessa fuisse extraordinaria. Portæ sacræ istius civitatis, id est, sanctissimæ Virginis ingressus in mundum, quales sunt Conceptio & Nativitas illius, ardentius sunt amata, pretiosius æstimata, quàm *omnia tabernacula Jacob*, seu, quod idem est, quàm omnes Sancti etiam in altiori sanctitatis suæ gradu spectati.

Ipsa est mons ille, quem in spiritu contemplatus olim fuit Seraphicus Propheta, cujus radix seu pes aquabat apicem reliquorum montium, perfectam sc. consummationem aliorum Sanctorum: *Erit preparatus mons domus Domini in vertice montium.* Angelicus Doctor

Isa. 2, 2.

agnoscit in Maria triplicem speciem plenitudinis bonorum, plenitudinem videlicet sufficientiæ, abundantiæ & demum excellentiæ: primam asserit communicatam Virgini in Conceptione, alteram in Incarnatione: & tertiam denique in toto vitæ ejus decursu; non loquor præterquam de prima, Plenitudo ista sufficientiæ illi concessa fuit, ut dignam se redderet functionibus & augustis titulis, ad quos evecta fuit tanquam mater Dei. Ideirco

S. Greg. in 1.
Regum, 1.

Gregorius Magnus docuit: *Ut ad Conceptionem Verbi aeterni pertingeret, meritorum verticem supra omnes Angelorum Choros ad solium Deitatis erexit.* Quò plures habemus gratias, eò magis accedimus ad elevationem ac puritatem essentiæ Divinæ; & quia Maria debet esse mater Dei, roboratur in anima Virginis à momento ipsius Conceptionis hæc gratiarum plenitudo, quæ eidem tribuere possit eam cum Deo similitudinem & elevationem, quam Maternitas illius exigit.

Addite

Addite, quòd Maria statim ab initio receperit per communicationem alterius privilegii usum suarum gratiarum. Deus in creatione univèrsi produxit primitivas arbores fructibus jam onustas, & floribus coronatas; procreavit Angelos & proto-parentes in statu perfectò, ac exornatos insuper omnibus donis naturalibus & infusis, ad operandum necessariis, ita ut istæ nobiles creaturarum primitivæ defectus & debilitates infantivæ nescerint. Sic ab initio statûs gratiæ ordinavit Deus, ut Virgo benedicta in prima sui sanctificatione, quæ cum vita initium sumpsit, polleret usu rationis ac libertatis; simulque esset in statu posita, quo concessis sibi donis liberè frui posset.

Primus actus quem in vita sua Sacrosancta hæc filiola elicuit, actus erat intellectûs per quem in admirationem abrepta fuit ab excellentias Divinæ Majestatis; innocens ipsius anima non priùs animavit, cui unienda esset, corpusculum, quàm se in profunda perfectionum Divinarum contemplatione humiliasset. Exinde jam cognitionem adeptæ est omnium mysteriorum fidei adeò perfectam, quæ longè omnium Prophetarum de iis notitiam transcenderet; hujus cognitionis sublimitati in primis illis instantibus amoris magnitudo in Virgine correspondit: & quemadmodum Verbum, seu Filius Dei in generatione sui ineffabili redit ad suum Patrem per eandem originem, quam ab eo recipit, eoque revertitur totus amoris igne inflammatus, quem producit cum suo Pater in unitate ejusdem principii: Sic Maria se ad Deum convertit per eam ipsam gratiam quam de manu Divina excipit, ipsamque excipiendo illum adorat, amat veluti principium omnium

omnium suorum bonorum amore adeò succenso, ut is seraphinorum excedat flammam.

Job, I, 22.

Denique Maria nec concepta, neque nata plangendum cum Jobo ansam arripere potuit: *Nudus egressus sum de utero matris meae.* Siquidem jam hodie apparebat eo omnium virtutum splendore decorata, qui vinceret fulgorem virtutum, absolutæ etiam consummationis in aliis Sanctis.

Psal. 86, 2.

Gloriosa dicta sunt de te Civitas Dei. O! Civitas admirabilis Omnipotentis, sacra domus, tabernaculum Dei viventis magna sanè & mirabilia nobis de te sunt annuntiata. Etsi omnium creatorum spirituum mentes meo unirentur intellectui, licet, os meum linguis hominum & Angelorum omnium instrueretur, nunquam tamen complecti animo, ore possem explicare illius majestatis excellentias, quas Virgo in primis suis exordiis possidet. Indigerem sæculis propè infinitis, si evolere, & luci committere vellem insueta miracula, quæ in primis Conceptionis Marianæ instantibus patrata fuisse, constat.

Millies itaque beata, ô Cæli filia, primum tuæ vitæ momentum est undiquaque purum! beata viscera Sanctæ Annæ, quæ non concipiunt parvulam, peccati labe infectam, sed objectum longè amabilissimum, & oculis Dei dignissimum, cui simile in terris nusquam apparuit! felix instans, quo incipit tempus gratiæ! faustum momentum quod Angelis principem, justis magistram, peccatoribus advocatam, Deo matrem largitur! Utinam fortunatum hoc momentum, ô filia benedictionis, ô honor & decus nostri sanguinis ô gloria nostri stemmatis æternum honoretur communi est publico tam hominum quàm Angelorum gaudio! Sed ad nos ipsos retorqueamus stylum. Certum est, nos ingenti malo isti obnoxios fuisse, utpote funda-

fundatos in terra exitiali culpæ, quos primum nativitatis nostræ punctum aspexit peccati macula inquinatos, ac tristibus ruinis veteris Adami involutos. Sed misericors Deus pietate suâ nos restauravit, & restauratis in regeneratione nostra spirituali donavit nobis fundamentum opulentissimum & pretiosissimum, quod D. Pauli testimonio est Fides: *In fide fundati.*

Colof. 2. 23.

Idem prædicatum Apostolus hic attribuit, quando fidem definiit; eam vocando fundamentum, basin, columnam, fulcrum omnium mysteriorum statûs supernaturalis: *Fides est sperandarum substantia verum.* Fides ista Heb. II. I. infusa est cœlitus animabus nostris, quam primùm sanctificati sumus, fundamentum eximie admodum nobilitatis, cum sit qualitas supernaturalis, donum Sancti Spiritûs, effluvium quoddam, ac radius Divinæ Sapientiæ, sitque sociata Spei, Charitati, aliisque virtutibus infusis. Est fundamentum valde dives, eoquod eminenter contineat non solum omnes virtutes sed universos insuper gloriæ thesauros, sicut arbor, ejusque fructus inclusi sunt in nucleo. Est fundamentum valde pretiosum, quia id est Christus Jesus, homo novus, qui incipit se formare in nobis: *Donec formetur Christus in vobis.*

Gal. 4. 19.

Stabilitâ hâc veritate, affirmo, quod fundamentum duas res designet: primò, ordinem ac relationem ad ædificium, siquidem ponens fundamentum testatur, quod inibi subsistere nolit, sed altius structuram erigere intendat. Secundò, fundamentum, proportionem cum ædificio indicat; quando illud admodùm profundè & magnificè locatur, servire debet regiæ habitationi, templo aut cuidam palatio.

Deus in nostra regeneratione dedit nobis fidem tan-

quam fundamentum in eum finem, ut supra fidem istam ædificemus, & erigamus ædificium Christianæ perfectionis: fundamentum hoc est nobile; supernaturale; proinde necessarium erit, ut vita & vitæ nostræ actiones eidem innixæ, & superstructæ æquè sint nobiles, supernaturales ac Divinæ.

Duo nobis hæc insinuant, in quibus nos oportet imitari immaculatam Dei genitricem. Primò considerate, quâ ratione incessanter ipsa se occupet in elevatione & erectione horum fundamentorum, id est, quomodo supra gratias extraordinarias, de quibus mentionem fecimus, imponat opus suæ sanctitatis, ac sublimis istius perfectionis, ad quam Deus eam destinârat. Quæ fidelitas, qualis fervor, quanta sollicitudo & applicatio diu noctûque augendi suam gratiam, semper suas perficendi virtutes. Argelicæ mentes, ob adedò rarum progressum & perfectum, ab illa factum non modico stupore percussi, admirabundi exclamârunt; *Quæ est ista, quæ progreditur quasi aurora consurgens?*

Cant. 6. 9

Secundò considerate, quomodo omnes virtutes & actiones illius sint proportionatæ intentionibus, quas ea conceperat Deus, qua intentione cooperetur eminenti huic gratiæ, quæ ipsi concessa. Quando precibus vacat, talem fundit orationem, qualis decet matrem Dei: humilitas, patientia & modestia, uno verbo, omnes ejusdem virtutes sunt congruæ dignitati matris Dei. Hanc imitemur in duobus istis punctis.

En, quæ nobis veluti Christianis instillare volui documenta, sed respiciendo vos tanquam devotos Augustissimæ cœlorum Reginæ clientes, insuper admoneo, quòd nim. beatissima Virgo sedem fixerit in cordibus vestris,
ut ibi

ut ibi sit fundamentum, aut radix novæ cujusdam vitæ. Spiritus Sanctus duas nobis suggerit aptas præsentis materię doctrinas. Prim est, quòd Deus ordinavit, ut beatissima sua mater habitet, ac radiceet in cordibus suorum prædestinatorum. *Qui creavit me, nequievit in tabernaculo meo, & dixit mihi: in Jacob inhabita, & in Israël hereditare & in electis meis mitte radices.* Eccli. 24 12

Secunda, quòd Beatissima Virgo juxta præsentis Dei ordinationes se stabilierit, & radicavit in animabus electorum: *Et radicavi in populo honorificato, & in plenitudine sanctorum detentio mea.* ibidem.

Felices ergo Christiani isti, qui Mariam conceperunt & in quibus ipsa suas radices misit, his Theologi signum æternæ Prædestinationis adscribunt; necesse tamen est, ut devotio illorum sit solida, quæ habeat trinam conformitatem cum bona quadam & viva radice, Primò radix sub terra lateret recondita; pari modo oportet, ut æquæ eorum devotio non sit merè extranea ac superficialis, sed potius interna.

Exempli gratia: precum devotio non hæreat in manibus dunctaxat, volvendo Rosarii globulos; nec in labiis solù subsistat, recitatio elegantes ad Dei parentem orationes; neque exterius tantùm se ostendet, deferendo scabulare; aut corpus solum afficiat, & affligat, jenuando diebus sabbathinis; sed in fundo cordis priùs sit stabilita devotio, necessarium est, per amorem quendam filialem. per ardens desiderium eidem serviendi, ejus gloriam procurandi, & per amabilem confidentiam erga illius maternam protectionem. Secundò requiritur, ut, sicuti radix se illigat, & affigit per suas fibras humo, quò magis obfirmata irruentibus resistat ventorum & tempestatum turbini-

turbibus; sic ejusmodi pariter devotio devinctum teneat cor Christiani cum corde Mariano per ferventium desideriorum ac piorum affectuum vincula; ita ut unio sit reciproca, Maria radicata sit in corde devoti sui clientis, & cor clientis sit radiratum in Marianis visceribus: ne unquam tentationum procellæ, aut adversitatum tempestates amoveant, seu impediunt ipsum ab obsequiorum suorum penso Divinæ suæ Dominæ exsolvendo.

Tertium, quod devotio ista exigitur, est, ut quemadmodum radix se vivere ostendit, foras si prorumpat, germen emittat, flores aut fructus parturiat; sic etiam ista devotio fecunda sit, oportet, in proferendis frugibus virtutum, quarum pulcherrima hæc Virgo sanctissima nobis reliquit specimina. Ejusmodi dotibus ornata devotio nostra characteristicam erit infallibilis gloriæ æternæ, quam vobis omnibus cordialiter exopto in nomine Dei Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Amen.

